35: Askerliğin Hükmü

Tarık Ebu Abdullah

8 Ağu, 2017

https://ilimvecihat.com

SORU

Selamun aleykum hocam, Tağutî düzenin askerliğine katılmak bizatihi küfür müdür? Eğer itikadında, amelinde, sözünde ve niyetinde küfür veya şirk barındırmıyorsa ve müslümanlara karşı herhangi bir savaşta sayılarını da çoğaltmıyorsa da sadece askere katılmakla küfür gerçekleşir mi? Peygamberler peygamber olmadan önce de küfür işlemezler ve peygamberimiz peygamber olmadan önce müşriklerle ficar savaşına katılmıştı, bunun izahını yapar mısınız? İkrah olmasa bile askere katılanın kâfir olmayacağına delili olabilir mi?

CEVAP

Aleykum selam ve rahmetullahi ve berekatuhû. Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'a, salât ve selam efendimiz Rasûlullah'a, ehli beytine, ashabına ve yolunu takip eden mü'minlere olsun.

Her bir ülkede orduyla şu dört ana maksadın tahsili gaye edinilmiştir:

Bir: Ülke ve halkını dâhili ve harici saldırganlardan korumak

İki: Yönetimi dâhili ve harici saldırganlardan korumak

Üç: Yönetimin egemenliğini desteklemek ve korumak

Dört: Yönetimin halk üzerinde hâkimiyetini sağlamak

Binaen aleyh her bir ordu var olan yönetimin doğrudan ilk derecede garantörüdür. Yönetimin İslam yönetimi olması durumunda ordu İslam'ın destekçisi olur. Yönetim küfür olursa ordu küfrün destekçisi olur. Yani ordu hükümde hizmet ettiği, koruduğu ve egemenliğini infaz ettiğinin hükmüne tabidir. Allah *(subhanehu ve teâlâ)* şöyle buyuruyor:

وَ اسْتَكْبَرَ هُوَ وَ جُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَ ظَنُّوا أَنَّهُمْ إِلَيْنا لا يُرْجَعُونَ.
فَأَخَذْناهُ وَ جُنُودَهُ فَنَبَذْناهُمْ فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ كانَ عاقِبَةُ الظَّالِمِينَ

"O ve ordusu yeryüzünde haksız yere büyüklük tasladılar ve gerçekten bize döndürülmeyeceklerini sandılar. Biz de onu ve askerlerini yakalayıp denize atıverdik. Bir bak, zalimlerin sonu nice oldu!" *(El-Kasas, 39-40)*

Allame ibni Aşur *(rahimehullah)* ayetin tefsirinde şöyle diyor: "جنـــــــــــوده (cunuduhu, ordusu) yani tabileri. Firavunun büyüklük taslaması asıldır. Onların

büyüklük taslamaları onun büyüklük taslamasına tabidir. Çünkü onlar ona tabi oluyorlar ve inançlarını ondan alıyorlar.”

فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَناً إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهامانَ وَجُنُودَهُما كانُوا خاطِئِينَ

“Nihayet Firavun ailesi onu yitik olarak aldı. Çünkü o, sonunda kendileri için bir düşman ve bir tasa olacaktı. Şüphesiz Firavun, Haman ve orduları günahkârdılar .” *(El-Kasas, 8)*

Allame eş-Şenkiti *(rahimehullah)* ayetin tefsirinde şöyle der: كـــانوا خـــاطئين (kanu hatiin) yani büyük günah işleyenlerdirler.”

Görüldüğü gibi Allah *(subhanehu ve teâlâ)* Firavun’u ve ordusunu hükümde bir kılmıştır çünkü işledikleri cerimede de birler.

Dolayısıyla ordunun umumen hükmü reisin hükmüne tabidir. Ancak muayyenin hükmüne gelince tafsilat vardır.

Reisi kâfir olan ordunun fertlerinde asıl olan küfürdür. Çünkü iki manada da mümtenidirler. Hem şeriatı uygulamaktan imtina ediyorlar ve hem de şeriata boyun eğmekten imtina ediyorlar. Silah gücüne dayanan şevket sahibi olduklarından ötürü Müslümanlar şeriatta varit olan hükümleri haklarında uygulamaya imkân bulamıyorlar.

Soruna gelince, evet! Tağuti düzenin ordusu küfür ordusudur ve böyle bir orduya katılmak küfürdür. Ve katılanlarda da asıl olan küfürdür. Bu umumen böyledir. Ancak muayyene gelince tafsilat vardır. Çünkü muayyen kişilere tekfir hükmünü indirgemeyi engelleyen maniler var olabilir.

Denilse ki “Mümteni fırkalarda manilerin varlığına ve yokluğun bakılmaz.” Derim ki:

Doğru! Bunun sebebi mümteni fırkaların aslında ulaşılamayan ve bunun için hüccetin ikamesi mümkün olmayan fırkalar olmalarıdır. Aslında, çünkü mümteni fırkalar eskilerin tabiriyle ya harbi kâfirlerin himayesine sığınanlardır veya bizzat savaşarak kendilerini müslümanlara karşı müdafaa edenlerdir. Yani Müslümanların İslam hükümlerini üzerlerinde uygulamaya güçleri yetmedikleri kişilerdir. İmam ibni Teymiyye *(rahimehullah)* “Mümteni olana istitabe yapılmaz. İstitabe sadece makdurun aleyh olana (güç yetirilene) yapılır” der. Ve yine şöyle der: “Şayet mürted Daru’l-Harbe giderek veya

İslam ahkâmının üzerinde uygulanmasını engelleyecek güce sahip olarak mümteni olursa istitabesiz öldürülür.” Dolayısıyla mümteni fırkaların fertlerine ulaşıp muayyen şahısta manilerin varlığına, yokluğuna bakılma zorunluluğu yoktur. Bakılması gerekir denilse şeri hükmün, yani savaşın atıl bırakılmasına sebep olur ki bu caiz değildir.

Ama bazı belirli kişilerde var olan manilerin bilinmesi durumunda bu manilere itibar etmeyi engelleyen nedir?

Yani Türk ordusu fırka itibariyle küfür ordusudur ve bunun için fertlerinde asıl olan kâfir olmalarıdır dediğimizde, yani her hangi bir Türk askerine zahiren küfür hükmünü verdiğimizde, hallerini bildiğimiz bazı fertlerden küfür hükmünü engelleyecek ve varlığından haberdar olduğumuz muteber manileri işletmeye mani olacak olan nedir?

Denilse ki “Tağutun destekçileri olmalarıdır!” Derim ki:

Türk ordusunun tağutun destekçisi olduğunu yukarıda söyledik. Bunun bir kapalı yönü yoktur. Ancak kişinin mücerret olarak orduda yer alması sebebiyle, zorunlu olarak tağutun destekçisi olmasında bir kapalılık var olabilir. Buna göre de maniler muteberdir veya değildir.

Şu halde destekçiliğin iki hali vardır:

Birinci hal: Destekçiliğin zahir olması

İkinci hal: Destekçiliğin hafi olması

Destekçiliğin zahir olmasında asıl Allah *(subhanehu ve teâlâ)*’nın şu kavlidir:

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

“İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler de tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın taraftarlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır.” *(En-Nisa, 76)*

Ayet-i kerime açık ve net tağut yolunda, yani tağut için, nizamı için ve egemenliğinin devamı için savaşanların ferden kâfir olduklarını beyan ediyor. Bunun için silah tutanlar ve her hangi bir surette silahlı hizmet verenler ayetin zahirine göre kâfirdirler. İkrah hariç haklarında herhangi bir mani işlemez. İster tağutu tasvip edip destek vermeyi kast etsinler, ister inkâr edip fetvasını

almış olsunlar, ister birini taklit etmiş olsunlar veya zannettikleri bir maslahattan ötürü orduya girmiş olsunlar. Her haliyle orduda yurt içi veya yurt dışı, doğuda PKK'ya karşı veya batıda bir askeri üstte nöbetçi olarak silahlı hizmet verenler zahiren kâfir olurlar. Bunun için Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* Müslüman olduğunu bildiği halde amcası Abbas *(radıyallahu anhu)'*ya zahiren küfür hükmünü vermiştir. Çünkü Bedir'de muşriklerle beraber Müslümanlara karşı savaşa iştirak etmiştir.

Ve Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)'*in Kabe'yi kast eden ordunun yere batırılacağını haber verdiğinde ve "Ya Rasûlallah! Şüphesiz ki, yol bazen insanları bir araya getirir" denildiğinde şöyle buyurmuştur: ***"Evet! Onların içinde kasteden, mecbur kalan ve sıradan yolcu olan vardır. Bunlar hep beraber helâk olacaklar ve sonra değişik yerlerden çıkarılacaklar. Allah onları niyetlerine göre diriltecek."***

Silah ile değil ama dil ile veya mal ile tağutun bekası için savaşanlar da aynı hükme tabidirler. Çünkü İmam ibni Teymiyye *(rahimehullah)'*ın dediği gibi savaş el ile de olur ve dil ile de olur.

Bunun dışında kalan haller destekçiliğin hafi olduğu hallerdir. Yani kişinin eline silah almaktan imtina ederek yaptığı askerlik ile tağuta nasıl destek verdiği kendisine kapalı olabilir. Tağut yolunda savaşmadığı için tağutu desteklemediğini zannedebilir. Her kapalı durumda olduğu gibi bu durumda da tevil ve cehalet tekfir hükmünü engelleyen maniler olabilir. Olabilir diyorum çünkü hükmü aranan o muayyen kişide maninin tahakkuk edip etmeyeceği incelenmesi lazım gelir. Maniler matematiksel hesaplar şeklinde uygulanmaz. Manilerin geçerliliği hem küfürle itham edilen kişiden kişiye değişkendir ve hem de hükmü veren âlimden âlime değişkendir.

Yukarıda dediğim gibi Türk askerlerine küfür hükmünü indirgemek için şartlar oluşmuş mu ve maniler kalkmış mı diye bir araştırmaya girmenin lüzumundan bahsetmiyorum, bilakis askere giden ve durumlarını bildiğimiz bazı muayyen kişilerde haberdar olduğumuz manileri işletmekten bahsediyorum.

Bildiğimiz birisi askerde savaşçılardan değilse ve buna ilaveten askerde diğer küfürlerden bir küfür işlemez, küfre iştirak etmez ve küfre itaat etmez ise o zaman sahip olduğu tevili veya cehaleti sadece askere gittiğinden ötürü hakkında asıl olan küfür hükmünü kendisinden def edebilir. Allah-u Alem.

İkinci soruna gelince:

Siyer kitaplarında Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)'*in toplam dört tane vuku bulmuş olan Ficar savaşların sonuncusuna katılmış olduğu

nakledilir. Ficar savaşların hepsi bisetten önce cahiliye devrinde vaki olmuşlardır. Söz konusu olan sonuncu Ficar savaşında Kureyş kabilesi Beni Kinane'nin yanında Kaysu Aylan kabilesine karşı savaşmıştır. Ama Rasûlallah sallallahu aleyi ve alihi vesellem'in bu savaşa iştirak ettiği sabit değildir.

Es-Suheyli "Ravdu'l-Unuf"da ibni İshak'ın "Ficar savaşı kızıştığında Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* 20 yaşındaydı" dediğini ve ibni Hişam'ın "Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* 14 yaşına veya 15 yaşına ulaştığında Kureyş ve Kinane ile Kaysu Aylan arasında Ficar savaşı kızışmıştır... Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* birkaç gününe şahit olmuştur. Onu amcaları beraberlerinde götürmüşlerdir. Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Amcalarıma ok taşırdım" yani düşmanın oklarını toplayıp amcalarıma verirdim" dediğini nakleder.

Ayrıca kıssayı Şemsuddin ez-Zehebi *(rahimehullah)* "Tarih"inde ve İmam ibni Kesir *(rahimehullah)* "El-Bidaye ve'n-Nihaye"sinde nakletmişlerdir. İkisi de ibni İshak'tan rivayet etmişlerdir. Lakin ibni İshak *(rahimehullah)* kıssayı senetsiz rivayet etmiştir.

Ayrıca ibni Sad *(rahimehullah)* "Tabakat"ında el-Vakidi'den rivayet etmiştir. El-Vakidi ise metruktur.

Bunun için Ekrem Ziya el-Umri "Es-Siretu'n-Nebeviyyetu's-Sahiha"sında "Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)'*in ona (Ficar savaşına) katılmış olduğu sabit değildir" der.

Bundan sonra kıssanın birkaç yönden konuda delil olmayacağını söyleyebiliriz.

Birinci yön: Kıssa senedi itibariyle sabit değildir. Dolayısıyla delil yönü yoktur. Özellikle Kuran ile sabit olana muhalif olduğunda.

İkinci yön: Şeri ahkâmın vaz edilmesinden evvel vuku bulmuştur. Şeriata masdar olan Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)'*in bisetten önceki fiilleri değil bisetten sonraki fiilleridir.

Üçüncü yön: "Nebiler bisetten önce de şirk işlememişlerdir. Şu halde Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)'*in cahiliye ordusuna cahiliye davası için iştirak etmiş olması bunun küfür olmadığını gösterir" denilse derim ki: Nebiler kendilerine nubuvvet verilmeden evvel de asla şirk koşmamışlardır. Bu doğrudur. Lakin birincisi, kıssa sabit değil. İkincisi, kıssanın doğruluğunu varsaysak tağut yolunda savaşmanın küfür olması fıtrata yerleştirilmiş ve akıl ile idraki mümkün olan bedihi bir bilgi değildir, bilakis ancak şeri hitap ile bilinmesi mümkün olan şeri bir hükümdür. Bunu bilmemekte de henüz vahiy

almayan Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* diğer insanlarla aynı durumda olurdu.

Dördüncü yön: Kıssa sabit değil, lakin doğruluğunu varsaysak ibni Sad *(rahimehullah)'*ın el-Vakidi'den yaptığı rivayette Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)'*in şöyle dediği aktarılır: "Amcalarımla ona (Ficar savaşına) katıldım ve ok attım. Böyle yapmamış olmamı isterdim." Dolayısıyla şeriatı beyan eden Rasûlallah *(sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)* henüz Rasûl olmadan evvel yapmış olduğu bir amelin yanlışlığını şeran beyan etmiş olurdu. Allah-u Alem.

Allah'a hamd ve Rasûlü Muhammed'e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.